



НАЦІОНАЛЬНЕ АГЕНТСТВО
З ПИТАНЬ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ
NATIONAL AGENCY
ON CORRUPTION PREVENTION

АНТИКОРУПЦІЙНА СТРАТЕГІЯ

НА 2020–2024 РОКИ
(ПРОЕКТ ДЛЯ ПУБЛІЧНОГО ОБГОВОРЕННЯ)

Київ 2020

Проект для публічного обговорення

ЗАСАДИ
державної антикорупційної політики
в Україні (Антикорупційна стратегія)
на 2020 – 2024 роки

2020

ЗМІСТ

I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ	4
1.1. Корупція, її сприйняття та вплив на економічне зростання.....	4
1.2. Формування та реалізація антикорупційної політики у 2014 – 2020 роках	4
1.3. Концепція формування антикорупційної політики у 2020 – 2024 роках	5
1.4. Структура антикорупційної стратегії та її зв'язок з державною програмою	6
II. ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ.....	7
2.1. Формування та реалізація антикорупційної політики.....	7
2.2. Формування негативного ставлення до корупції.....	9
2.3. Запобігання корупційним злочинам та правопорушенням, пов'язаним з корупцією, шляхом врегулювання конфлікту інтересів, дотримання загальних обмежень та заборон, правил етичної поведінки.....	10
2.4. Здійснення заходів фінансового контролю	12
2.5. Захист викривачів корупції.....	13
III. ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ У ПРІОРИТЕТНИХ СФЕРАХ	15
3.1. Справедливий суд	15
3.2. Запобігання корупції у сфері державного регулювання економіки	17
3.3. Запобігання корупції у сфері забезпечення економічної конкуренції	18
3.4. Запобігання корупції у державному секторі економіки	20
3.5. Запобігання корупції у митних і податкових органах та під час публічних закупівель.....	21
3.6. Запобігання корупції у оборонному секторі	23
3.7. Запобігання корупції у секторі охорони здоров'я	25
3.8. Забезпечення доброчесності політичних партій.....	26
3.9. Запобігання корупції у приватному секторі.....	27
IV. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НЕВІДВОРОТНОСТІ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ.....	29
4.1. Дисциплінарна відповідальність	29
4.2. Адміністративна відповідальність	30
4.3. Кримінальна відповідальність	31
V. МЕХАНІЗМ РЕАЛІЗАЦІЇ ТА ОЦІНКА РЕЗУЛЬТАТІВ.....	34
ВИКОНАННЯ ЗАХОДІВ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ.....	34
5.1. Механізм реалізації Антикорупційної стратегії	34
5.2. Моніторинг реалізації Антикорупційної стратегії	34
5.3. Фінансування реалізації Антикорупційної стратегії.....	34
5.4. Звіт про стан реалізації Антикорупційної стратегії	34

I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1.1. Корупція, її сприйняття та вплив на економічне зростання

Результати соціологічних досліджень засвідчують, що частка громадян, які мають безпосередній досвід корупції, протягом останніх років суттєво зменшилася (якщо у 2013 році такий досвід мало близько 60%, то станом на початок 2020 року – не більше 40% громадян). Спостерігається також поступове покращення порівняльних показників рівня корупції в Україні. Згідно з даними міжнародної організації «Transparency International» в період з 2013 по 2019 роки Індекс сприйняття корупції (далі – ІСП) в Україні зріс з 25 до 30 балів.

Однак результати цих же досліджень показують, що досягнутий за останні роки прогрес не задовольняє суспільство, оскільки є надто повільним. Загальний рівень сприйняття корупції в Україні залишається високим (у 2019 році, набравши 30 балів зі 100 можливих, за ІСП Україна посіла 126 місце серед 180 країн). Корупція, як і раніше, залишається однією з найважливіших проблем (згідно з опитуванням, проведеним на початку 2020 року, важливість проблеми корупції залишається на одному рівні з питанням вирішення кризи на Донбасі).

Низькі темпи реалізації антикорупційної політики в Україні суттєво сповільнюють її економічне зростання. Опитування бізнесу демонструють, що поширеність корупції та недовіра до її судової системи є основними перешкодами для залучення в Україну іноземних інвестицій.

Разом з тим досвід таких країн, як Грузія та Польща, показує, що істотний прорив у протидії корупції можливий навіть за період у 3 – 5 років за умови проведення державою швидких та ефективних змін. Концентрація зусиль на впровадженні антикорупційної політики дозволить Україні у найближчі роки наздогнати показники ІСП східноєвропейських країн-членів ЄС, а за 10 років – досягти середньоєвропейських значень цього індексу.

1.2. Формування та реалізація антикорупційної політики у 2014 – 2020 роках

Попередня Антикорупційна стратегія (на 2014 – 2017 роки) та Державна програма з її реалізації були якісними програмними документами з високим антикорупційним потенціалом.

Реалізувати цей потенціал повною мірою не вдалося передусім через тривалий процес створення антикорупційних інституцій, що відбувався протягом 2014 – 2019 років, а також низьку спроможність Національного агентства з питань запобігання корупції (далі – Національне агентство) у питаннях формування антикорупційної політики та її періодичного коригування (актуалізації).

У зв'язку з тим, що ці програмні документи жодного разу не переглядалися та не оновлювалися, починаючи з 2016 року їх положення поступово втрачали свою актуальність. Наприкінці 2017 року завершився період дії Антикорупційної стратегії на 2014 – 2017 роки. Нову антикорупційну стратегію ухвалено не було. Це призвело до розбалансованої та малоефективної антикорупційної діяльності

публічних інституцій.

Розробка і реалізація нової Антикорупційної стратегії дозволить досягти суттєвого прогресу у запобіганні та протидії корупції, а також забезпечити злагодженість, системність і плановість антикорупційної діяльності усіх органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

1.3. Концепція формування антикорупційної політики у 2020 – 2024 роках

Попередня антикорупційна стратегія зосереджувалась на пріоритетах, пов'язаних зі створенням системи сучасних антикорупційних інструментів (правових інститутів) та розбудові системи антикорупційних органів, що мали забезпечити ефективну реалізацію цих інструментів. Одночасно, завдяки реалізації інших програмних документів Уряду, ним реалізовувалась політика звуження можливостей для корупції у окремих секторах через проведення галузевих реформ.

Концепція цієї Антикорупційної стратегії базується на поєднанні обох цих підходів: у розділах II та IV визначено основні напрями подальшого удосконалення загальної системи запобігання та протидії корупції, а у розділі III – проблеми у найбільш пріоритетних для держави та суспільства з точки зору подолання корупції сферах (основні напрями галузевої політики у відповідних сферах мають визначатися іншими програмними документами).

Збалансоване поєднання цих підходів дозволить не лише знизити рівень корупції, підвищити довіру громадян до органів влади, а й суттєво підвищити темпи соціально-економічного зростання України.

Визначення пріоритетних сфер у запобіганні та протидії корупції на 2020 – 2024 роки (розділ III) відбулося за результатами аналізу ефективності реалізації антикорупційної політики, результатів галузевих досліджень, а також з огляду на підсумки стандартного опитування щодо рівня корупції в Україні, проведеного у 2020 році (яке включало опитування підприємців, експертів та населення в цілому), інших досліджень щодо стану, динаміки та поширеності корупції в Україні.

В основу розробки цієї Антикорупційної стратегії покладено такі принципи:

1) *оптимізація функцій держави та місцевого самоврядування*, реалізація якого передусім передбачає: позбавлення органів державної влади та органів місцевого самоврядування зайвих та надмірних повноважень; усунення дублювання повноважень різними органами; тимчасове припинення реалізації малоефективних повноважень, які характеризуються високим рівнем корупційних ризиків; усунення випадків реалізації одним і тим же органом взаємовиключних повноважень, поєднання яких створює додаткові корупційні ризики;

2) *зниження «людського фактору» та збільшення прозорості і ефективності у відносинах органів державної влади та органів місцевого самоврядування з фізичними та юридичними особами*, реалізація якого передусім передбачає запровадження та неухильне дотримання правил загальної адміністративної процедури, цифровізацію більшості процедур, та, як наслідок,

мінімізацію безпосередніх контактів представників влади з особами, щодо яких ними приймається рішення;

3) створення зручних та законних альтернатив існуючим корупційним практикам. На протипагу найбільш поширеним корупційним практикам має бути створено такі законні форми та способи задоволення потреб фізичних та юридичних осіб, за яких вони будуть впевнені, що гарантовано, швидко та комфортно отримають бажаний (законний) результат;

4) забезпечення дієвого державного контролю за дотриманням публічними службовцями правил етичної поведінки та вимог антикорупційного законодавства;

5) забезпечення невідворотності юридичної відповідальності за корупційні та пов'язані з корупцією правопорушення, що створює додаткову систему мотивації для всіх суб'єктів правовідносин утримуватись від корупційних дій.

1.4. Структура антикорупційної стратегії та її зв'язок з державною програмою

У кожній із пріоритетних сфер Антикорупційна стратегія визначає ключові проблеми (базовий показник) та формулює стратегічні результати, яких слід досягти в майбутньому для вирішення цих проблем (прогнозований показник).

Заходи, що мають забезпечити досягнення цих результатів, будуть визначені у державній програмі з реалізації цієї Антикорупційної стратегії, розробленій та затвердженій у порядку, визначеному Законом України «Про запобігання корупції».

Механізм реалізації Антикорупційної стратегії визначено розділом V.

II. ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ

2.1. Формування та реалізація антикорупційної політики

2.1.1. Проблема. Антикорупційна політика не базується на повних, об'єктивних та достовірних даних, що знижує її ефективність. Її ефективність є також низькою через неналежну координацію зусиль різних органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також недостатність ресурсів для її впровадження.

Очікувані стратегічні результати:

1) дослідження, спрямовані на встановлення загальних показників та причин корупції в Україні, вимірювання її досвіду та сприйняття населенням здійснюється на регулярній основі;

2) запроваджено єдину уніфіковану систему збору, узагальнення та візуалізації статистичної інформації про результати діяльності Національного агентства, Національного антикорупційного бюро України, Державного бюро розслідувань, Національного агентства України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів, Національної поліції, органів прокуратури, судів та інших державних органів щодо виявлення, розслідування та розгляду справ (проваджень) про корупційні та пов'язані з корупцією правопорушення, а також щодо управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів;

3) оцінка корупційних ризиків здійснюється на регулярній основі та є одним з основних джерел інформації, що використовується під час формування антикорупційної політики як на національному рівні, так і на рівні окремих інституцій;

4) Національне агентство, Кабінет Міністрів України, Верховна Рада України, інші органи державної влади та органи місцевого самоврядування враховують зібрані дані та результати проведених досліджень (зокрема, з оцінки корупційних ризиків) під час формування та реалізації державної антикорупційної політики;

5) збір, аналіз та оприлюднення відомостей про стан реалізації антикорупційної політики здійснюється з використанням сучасних ІТ-інструментів; на потреби формування та реалізації антикорупційної політики виділяється достатнє фінансування та інші необхідні ресурси;

6) координація реалізації антикорупційної політики є дієвою та ефективною (в тому числі у частині виконання міжнародних зобов'язань); результати моніторингу та оцінки ефективності антикорупційної політики є повними, достовірними та об'єктивними;

7) антикорупційні програми, затверджені відповідно до статті 19 Закону, та інші програмні документи антикорупційного характеру органів державної влади, органів місцевого самоврядування та інших публічних інституцій є дієвим механізмом мінімізації корупційних ризиків у публічному секторі.

2.1.2. Проблема. Безсистемні та фрагментарні зміни до законодавства у сфері запобігання та протидії корупції негативно впливають на ефективність

правозастосування. Значна кількість положень нормативно-правових актів та їх проектів містить корупціогенні фактори, які можуть сприяти вчиненню корупційних або пов'язаних з корупцією правопорушень.

Очікувані стратегічні результати:

1) якість законодавства про запобігання та протидію корупції забезпечується шляхом планування законотворчої роботи відповідно до засад прийнятої антикорупційної політики та кількарівневою експертизою за обов'язкової участі Національного агентства, національних та міжнародних експертів (зокрема, шляхом внесення змін до законодавства, що визначає процедури підготовки нормативно-правових актів);

2) вади правозастосування виявляються за результатами аналізу правозастосовної практики, який проводить Національне агентство та/або інші уповноважені на це інституції, та усуваються завдяки своєчасному ініціюванню та внесенню необхідних змін до законодавства;

3) кількість положень нормативно-правових актів, які містять корупціогенні фактори, зменшилася завдяки:

- ухваленню Закону України «Про нормативно-правові акти», який визначає види та юридичну силу нормативно-правових актів, встановлює вимоги до процедури їх підготовки, прийняття та набрання чинності, містить правила нормотворчої техніки та їх тлумачення, обліку і систематизації, а також регулює порядок подолання прогалин і суперечностей;

- системному проведенню обов'язкової антикорупційної експертизи уповноваженими на це суб'єктами, застосуванню єдиних алгоритмів її проведення, обов'язковому розгляду та врахуванню результатів антикорупційної (в тому числі громадської) експертизи суб'єктами прийняття відповідних нормативно-правових актів.

2.1.3. Проблема. Інститут уповноважених підрозділів (осіб) з питань запобігання корупції не повною мірою реалізує свій потенціал запобігання корупції на місцях. Низька ефективність цього інституту обумовлена недостатніми гарантіями автономності та підтримки уповноважених підрозділів (осіб) з боку Національного агентства.

Очікувані стратегічні результати:

1) інститут уповноважених з питань запобігання корупції функціонує як доброзесна та лідерська мережа, з урахуванням кращих світових і національних практик та отримує комплексну координаційну підтримку з боку Національного агентства;

2) уповноважені з питань запобігання корупції мають, поділяють і впроваджують зрозумілі та ефективні стандарти діяльності, що розроблені Національним агентством спільно з іншими заінтересованими сторонами. Вони базуються на обґрунтованих кваліфікаційних вимогах та якісному доборі на ці посади, ресурсній достатності, захищеності від втручання, координуючому та формуючому впливові з боку Національного агентства.

2.2. Формування негативного ставлення до корупції

2.2.1. Проблема. У багатьох сферах суспільного життя застосування корупційних практик є зручнішим, оперативнішим і ефективнішим способом задоволення потреб фізичних і юридичних осіб порівняно із задоволенням таких потреб у законний спосіб.

Очікувані стратегічні результати:

1) у сферах освіти, медицини, адміністративних, соціальних та комунальних послуг створено зручні та законні альтернативи існуючим корупційним практикам завдяки:

- ідентифікації основних корупційних практик, а також причин їх існування;
- удосконаленню законних форм задоволення потреб фізичних та юридичних осіб, за яких вони будуть упевнені, що гарантовано, швидко та комфортно отримають бажаний і законний результат;

- забезпеченню належної нормативно-правової, організаційної та фінансової бази для скоординованих дій органів державної влади та органів місцевого самоврядування, спрямованих на спрощення процедур надання адміністративних, соціальних, комунальних та інших послуг;

- створенню електронних сервісів, підвищенню прозорості та підзвітності процесів, які стосуються взаємодії держави з населенням;

2) громадяни утримуються від корупційних практик завдяки проведенню інформаційно-просвітницьких кампаній, спрямованих на підвищення обізнаності про наявність електронних сервісів, спрощення процедур, створення нових послуг тощо.

2.2.2. Проблема. Корупційні практики на побутовому рівні є усталеною нормою поведінки і не сприймаються населенням як порушення моральних чи правових норм. Недоброчесна або неетична поведінка представників влади також не сприймається громадянами як аморальний вчинок або правопорушення. Відповідно, з боку населення відсутній стійкий запит (вимога) до публічних осіб щодо дотримання ними визначених правил етичної поведінки.

Очікувані стратегічні результати:

1) загальний рівень толерування корупції в Україні знизився завдяки:

- активному та системному проведенню інформаційно-просвітницьких заходів, спрямованих на формування ціннісних життєвих орієнтирів, несумісних з участю у корупційних практиках (доброчесність, порядність, етичність, об'єднання зусиль заради спільних антикорупційних цілей етичність, об'єднання зусиль заради спільних антикорупційних цілей тощо);

- донесенню до суспільства інформації про негативні наслідки вчинення корупційних і пов'язаних з корупцією правопорушень (для суспільства та держави, а також для осіб, які вчинили такі правопорушення);

- інтеграції антикорупційної освіти у навчальні програми різних рівнів освіти (дошкільної, середньої, професійно-технічної, вищої, наукової);

- запровадженню навчальних курсів для вчителів, викладачів та осіб, які працюють з населенням, для забезпечення їх спроможності викладати програми, в які інтегрована антикорупційна освіта;

2) рівень обізнаності громадян, які усвідомлюють важливість стандартів доброчесної та етичної поведінки публічних службовців, підвищився завдяки активному та системному проведенню інформаційно-просвітницьких та навчально-методичних заходів, інтегрованих у формальну та неформальну освіту.

2.2.3. Проблема. Відсутність об'єктивного висвітлення ситуації із запобіганням та протидією корупції в Україні призводить до викривленого сприйняття населенням причин корупції, її рівня, ефективності антикорупційних інституцій.

Очікувані стратегічні результати:

1) Стратегія комунікацій у сфері запобігання та протидії корупції та передбачені нею заходи переглянуті та оновлені, забезпечується регулярна актуалізація їх змісту з урахуванням аналізу ефективності проведених антикорупційних комунікаційних кампаній. Забезпечено належну організаційну та фінансову бази для скоординованих дій з виконання заходів цього програмного документа;

2) громадяни володіють повною та об'єктивною інформацією про корупцію в Україні, її причини, стан та динаміку, систему антикорупційних інституцій, розподіл між ними обов'язків, а також про ефективність різних державних органів у питаннях запобігання та протидії корупції.

2.3. Запобігання корупційним злочинам та правопорушенням, пов'язаним з корупцією, шляхом врегулювання конфлікту інтересів, дотримання загальних обмежень та заборон, правил етичної поведінки

2.3.1. Проблема. Конфлікт інтересів є складовою більшої частини корупційних правопорушень, у тому числі кожного корупційного злочину. Вади законодавства про конфлікт інтересів обмежують можливості мінімізації корупції за рахунок запобігання та врегулювання конфлікту інтересів.

Очікувані стратегічні результати:

1) уточнено законодавчі визначення понять «реальний конфлікт інтересів», «потенційний конфлікт інтересів», «приватний інтерес» у напрямі спрощення їх розуміння, а отже, і застосування;

2) удосконалено законодавчі процедури повідомлення про конфлікт інтересів та механізми його врегулювання (у тому числі стосовно осіб, які не мають безпосереднього керівника чи займають виборні посади);

3) удосконалено систему правил самостійного та зовнішнього врегулювання конфлікту інтересів;

4) встановлено заборони на прийняття рішень, укладення угод в умовах конфлікту інтересів, обумовленого спільною роботою близьких осіб (рішення, які стосуються юридичних осіб приватного права, де працюють близькі особи, а також юридичних осіб, в яких такі особи мають корпоративні права; направляти депутатське звернення з питань, які становлять для депутата приватний інтерес; призначати на посаду особу, якщо призначення призведе до виникнення потенційного конфлікту інтересів);

5) скасовано обов'язок передавати в управління корпоративні права та підприємства із запровадженням заборони на прийняття прямо чи опосередковано будь-яких рішень, вчинення дій стосовно юридичних осіб, у яких у особи наявні корпоративні права, та щодо власних підприємств.

2.3.2. Проблема. Правова регламентація заборон та обмежень на одержання подарунків, участі у певних правовідносинах є недосконалою, не в усіх випадках заборони забезпечені заходами юридичної відповідальності та ризик-орієнтованим підходом до здійснення заходів контролю

Очікувані стратегічні результати:

1) запроваджено законодавче визначення поняття «інша оплачувана діяльність» для цілей Закону України «Про запобігання корупції»;

2) уточнено перелік випадків, на які не поширюється заборона щодо одержання подарунків та удосконалено пов'язані з ними обмеження (зокрема, запроваджено правила визначення періоду, протягом якого особі забороняється приймати рішення чи вчиняти дії на користь особи, яка надала подарунок; закріплено базові положення про зберігання подарунків, правомірність одержання яких ставиться під сумнів);

3) удосконалено регламентацію порядку поводження з неправомірною вигодою або подарунком, отриманими у цифровому вигляді як послуги;

4) розширено коло осіб, на яких поширюються обмеження щодо входження до складу правління, інших виконавчих чи контрольних органів, наглядової ради підприємства або організації, що має на меті одержання прибутку;

5) встановлено адміністративну відповідальність за порушення обмежень на участь у певних правовідносинах після припинення діяльності, пов'язаної з виконанням функцій держави, місцевого самоврядування;

6) з використанням сучасних ІТ-інструментів забезпечується моніторинг та контроль за дотриманням вимог, заборон та обмежень, визначених у розділах IV-V Закону, який є ризик-орієнтованим, за результатами якого ефективно виявляються рішення та правочини, ухвалені в умовах конфлікту інтересів

2.3.3. Проблема. На законодавчому рівні не закріплено стандартів етичної поведінки народних депутатів України. Існуючі правила етичної поведінки не реалізуються належним чином у зв'язку з невиконанням керівниками повноважень щодо притягнення винних у їх порушенні до відповідальності.

Очікувані стратегічні результати:

1) прийнято Кодекс етичної поведінки народних депутатів України, який серед іншого врегулюватиме питання лобіювання та передбачатиме порядок притягнення до відповідальності за його порушення;

2) вимоги щодо реагування керівників на виявлені факти вчинення підлеглими корупційних або пов'язаних з корупцією правопорушень належним чином застосовуються на практиці.

2.4. Здійснення заходів фінансового контролю

2.4.1. Проблема. Законодавче регулювання щодо належності окремих категорій осіб до суб'єктів декларування потребує вдосконалення та уточнення.

Очікувані стратегічні результати:

1) заходи фінансового контролю поширюються на визначене коло посадових осіб суб'єктів господарювання, у статутному капіталі яких державна або комунальна частка перевищує 50 відсотків, завдяки внесенню відповідних змін до законодавства та ефективній реалізації цих положень на практиці;

2) визначення додаткових категорій осіб, які за посадами мають бути суб'єктами декларування, здійснюється з урахуванням результатів оцінки корупційних ризиків, яку проводить Національне агентство.

2.4.2. Проблема. Процес подання інформації до Єдиного державного реєстру декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, є обтяжливим через недостатню обізнаність суб'єктів декларування з вимогами до заповнення декларацій, періодичні проблеми у функціонуванні цього Реєстру.

Очікувані стратегічні результати:

1) Єдиний державний реєстр декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, є постійно доступним для заповнення декларацій та їх перегляду, серед іншого, завдяки запровадженню оновленого програмного забезпечення Реєстру, здійсненню його адміністрування безпосередньо Національним агентством і розміщенню відповідного програмно-апаратного комплексу у його приміщеннях;

2) суб'єкти подання декларацій витрачають менше часу під час заповнення декларацій та роблять менше помилок при внесенні інформації, серед іншого, завдяки оновленій формі декларації; забезпеченню можливості легкого перенесення усіх даних з попередньої декларації до поточної; наданню системою наочних підказок щодо помилок, зроблених суб'єктом при заповненні полів декларації;

3) суб'єкти декларування мають змогу отримати вичерпну інформацію та консультації щодо заповнення декларації, серед іншого, завдяки належному проведенню інформаційно-роз'яснювальної та просвітницької роботи.

2.4.3. Проблема. Попередня діяльність із проведення контролю та перевірки декларацій, моніторингу способу життя була недостатньо дієвою та не надала змоги досягнути очікуваних результатів.

Очікувані стратегічні результати:

1) кількість декларацій, щодо яких проведена повна перевірка протягом року, збільшилася завдяки оптимізації процесів перевірки;

2) підвищилася результативність заходів контролю та перевірки, серед іншого, завдяки:

- використанню ефективної системи логічного та арифметичного контролю, інших програмних засобів та аналітичних інструментів;

- запровадженню автоматизованої системи моніторингу інформації із засобів масової інформації та відкритих джерел;

- отриманню Національним агентством права доступу до відомостей, які містять банківську таємницю, за письмовим запитом без рішення суду;
- міжнародному співробітництву Національного агентства з компетентними органами іноземних держав;
- активному використанню Національним агентством іноземних реєстрів та баз даних;

3) несвоєчасно подані декларації оперативно виявляються з меншою витратою людських ресурсів завдяки запровадженню автоматизованого контролю за своєчасністю подання щорічних декларацій, декларацій після звільнення.

2.5. Захист викривачів корупції

2.5.1. Проблема. У суспільстві на низькому рівні перебуває культура повідомлень про корупцію, що зумовлено негативним ставленням до викривачів. Більшість осіб, які хочуть повідомити про корупцію, не знають своїх прав та гарантій їх реалізації.

Очікувані стратегічні результати:

- 1) за допомогою просвітницьких заходів у населення сформовано позитивне ставлення до викривачів з метою їх стимулювання повідомляти інформацію про корупцію;
- 2) збільшилась кількість повідомлень про корупцію та викривачів, а повідомлення про корупцію стали частиною правової культури громадян;
- 3) значна частина громадян належно обізнана з правами викривачів та порядком їх реалізації.

2.5.2. Проблема. Відсутній ефективний розгляд повідомлень про корупцію, а також низький рівень обізнаності населення про наявні канали для здійснення повідомлень про корупцію та суб'єктів уповноважених на їх розгляд.

Очікувані стратегічні результати:

- 1) внесено зміни до законодавства щодо забезпечення зручного повідомлення про корупцію та результативного їх розгляду; функціонує електронний онлайн-портал для викривачів, через який можна повідомити про корупцію, із забезпеченням конфіденційності та анонімності викривача суб'єкту, уповноваженому на його розгляд;
- 2) значна частина громадян належно обізнана з порядком та каналами подання повідомлень про корупцію завдяки ефективному проведенню інформаційно-роз'яснювальної та просвітницької роботи.

2.5.3. Проблема. Захист викривачів не здійснюється належним чином через недостатню інституційну спроможність уповноважених на це органів та недоліки законодавчого регулювання.

Очікуваний стратегічний результат: Національне агентство та інші уповноважені органи (підрозділи) належно здійснюють на практиці покладені на них повноваження щодо захисту викривачів завдяки:

- розбудові належної інституційної спроможності, серед іншого, через підвищення обізнаності посадових та службових осіб відповідних органів з питань захисту викривачів;

- здійсненню моніторингу діяльності уповноважених підрозділів (осіб) з питань запобігання та виявлення корупції щодо роботи з викривачами;

- забезпеченню належної координації між органами, уповноваженими на забезпечення захисту викривачів;

- створенню дієвих механізмів реалізації законодавства про захист викривачів, у тому числі щодо здійснення заходів безпеки стосовно таких осіб.

III. ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ У ПРІОРИТЕТНИХ СФЕРАХ

3.1. Справедливий суд

3.1.1. Проблема. Доброчесність не є вимогою до членів Вищої ради правосуддя і Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. У суспільстві спостерігається високий рівень недовіри до цих органів, зокрема, через недостатню прозорість їхньої діяльності.

Очікувані стратегічні результати:

1) доброчесність є обов'язковою законодавчою вимогою до членів Вищої ради правосуддя і Вищої кваліфікаційної комісії суддів України;

2) чинний склад Вищої ради правосуддя перевірено на предмет відповідності вимогам доброчесності та професійної етики тимчасовою незалежною Комісією з питань доброчесності з представників (у рівних частинах) Ради суддів України, фахової громадськості та міжнародних партнерів України. Члени, що не відповідали цим вимогам, втратили посаду;

3) відбір нових членів Вищої ради правосуддя, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України здійснюється конкурсною комісією з представників (у рівних частинах) Ради суддів України, фахової громадськості та міжнародних партнерів України; нові члени Вищої ради правосуддя, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України відповідають вимогам доброчесності та професійної етики;

4) усунуто можливості прийняття членом Вищої ради правосуддя і Вищої кваліфікаційної комісії суддів України рішень в умовах конфлікту інтересів.

3.1.2. Проблема. Доброчесність і професійна етика як конституційні вимоги до суддів не впроваджені на практиці, а оцінювання цих вимог не є прозорим і передбачуваним.

Очікувані стратегічні результати:

1) Вищою кваліфікаційною комісією суддів України спільно з Громадською радою міжнародних експертів і Громадською радою доброчесності розроблено та впроваджено в практику чіткі і передбачувані критерії (індикатори) доброчесності та професійної етики для кваліфікаційного оцінювання суддів і добору нових суддів;

2) під час оцінювання доброчесності суддів/кандидатів на посаду судді застосовується стандарт доказування «обґрунтований сумнів у доброчесності», тобто всі неспростовані сумніви у доброчесності судді тлумачаться не на його користь;

3) запроваджено механізм для перегляду рішень попереднього складу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, за якими Вища рада правосуддя відмовилася звільняти з посади судді, через їх невмотивованість, а також рішень про відповідність судді займаній посаді за наявності інформації про недоброчесність судді (є негативний висновок Громадської ради доброчесності, окрема думка члена комісії або оцінювання проведено без участі Громадської ради доброчесності);

4) забезпечено перевірку доброчесності кандидатів у межах процедур добору нових суддів із залученням Громадської ради доброчесності, посиливши її інституційну спроможність;

5) нові суди створені замість судів, утворених до внесення змін до Конституції України щодо правосуддя, сформовані за результатами конкурсу, що визначений перехідними положеннями Конституції;

6) Вища кваліфікаційна комісія суддів України проводить процедури оцінювання і конкурсні процедури без невинуватених затримок;

7) запроваджено відкритий і поіменний спосіб виставлення балів/голосування членами Вищої кваліфікаційної комісії суддів України та Вищої ради правосуддя під час прийняття рішень у процедурах добору та просування суддів (з можливістю встановити кореляцію виставлених кандидатам балів з критеріями оцінювання), а також оприлюднення матеріалів іспитів.

3.1.3. Проблема. Відсутність дієвих перманентних механізмів підтримання доброчесності суддівського корпусу.

Очікувані стратегічні результати:

1) дисциплінарні палати при Вищій раді правосуддя, сформовані на підставі конкурсу, здійснюють оперативний і справедливий розгляд дисциплінарних справ щодо суддів;

2) підстави дисциплінарної відповідальності судді визначено у спосіб, що дає можливість суддям прогнозувати свою поведінку (зокрема, більш чітко визначено ознаки дисциплінарних правопорушень, які стосуються допущення суддею поведінки, що порочить звання судді або підриває авторитет правосуддя), дисциплінарна практика є послідовною і передбачуваною;

3) Національне агентство, Рада суддів України та Громадська рада доброчесності мають ефективні механізми ініціювання дисциплінарного провадження стосовно суддів;

4) дисциплінарна практика щодо суддів є відкритою: усі рішення дисциплінарного органу та його членів оприлюднюються; дисциплінарний розгляд справ щодо суддів, як правило, є відкритим і транслюється в режимі реального часу;

5) запроваджено дисциплінарний механізм позбавлення статусу суддів у відставці за поведінку, яка є несумісною зі званням судді, допущену як до, так і після звільнення;

6) запроваджено ефективний механізм перевірки законності походження майна судді та його близьких осіб; судді, які не виконали обов'язок довести законність походження такого майна, звільнені з посад;

7) судді несуть реальну відповідальність за завідомо неправосудні рішення; механізми кримінального переслідування не використовуються для здійснення тиску на суддів.

3.1.4. Проблема. Існування значних корупційних ризиків, обумовлених недосконалістю судоустрою.

Очікувані стратегічні результати:

- 1) впроваджено механізм, який передбачає, що адміністративні посади у судах кожен суддя суду обіймає протягом нетривалого строку по черзі;
- 2) електронне судочинство забезпечує розгляд окремих категорій справ в режимі реального часу незалежно від місцезнаходження сторін і суду, що, зокрема, сприяє рівномірному розподілу справ між судами і суддями;
- 3) компетенцію суду присяжних у кримінальних провадженнях розширено зі збільшенням складу суду присяжних та забезпеченням вирішення ними питання винуватості особи у вчиненні злочину;
- 4) розширено сферу застосування альтернативних способів вирішення спорів та забезпечено ефективність виконання їхніх рішень;
- 5) касаційний перегляд судових рішень у справах про високопосадову корупцію забезпечують судді, дібрані із залученням Громадської ради міжнародних експертів;
- 6) проведено незалежний аудит діяльності державних підприємств, які функціонують при Державній судовій адміністрації України; у разі виявлення неефективності їх функціонування прийнято відповідні рішення.

3.2. Запобігання корупції у сфері державного регулювання економіки

3.2.1. Проблема. Вибіркове, непрозоре та необґрунтоване застосування обов'язкових правил для бізнесу, що супроводжується відповідними корупційними ризиками.

Очікувані стратегічні результати:

- 1) завершено впровадження системи ризик-орієнтованої системи державного нагляду (контролю);
- 2) завершено впровадження електронних аукціонів та систем для доступу до обмеженого спільного ресурсу (Електронного кабінету надкористувача, електронних аукціонів ProZorro.Продажі);
- 3) опубліковано у форматі відкритих даних фінансову звітність, інформацію про ризиковість платників податків згідно з Єдиним реєстром податкових накладних, ліцензійними реєстрами, а також інші ключові набори даних, що мають значний антикорупційний ефект;
- 4) завершено впровадження Єдиної державної електронної системи у сфері будівництва;

3.2.2. Проблема. Надмірне та необґрунтоване регуляторне навантаження на бізнес, що обумовлює високий рівень корупції у цій сфері.

Очікувані стратегічні результати:

- 1) впроваджено аналітичний модуль оцінки регуляторного навантаження на різні види бізнесу як інструмент для зменшення витрат на дотримання вимог законодавства при здійсненні масових видів бізнесу;
- 2) забезпечено публічний діалог з бізнес-середовищем щодо дерегуляції бізнесу, у тому числі шляхом системного аналізу регулювання ринків та збору пропозицій в рамках кампанії “полювання на бюрократію”;

3) спрощено та забезпечено можливість відкриття масових видів бізнесу онлайн через Єдиний державний веб-портал електронних послуг згідно з принципом життєвих ситуацій;

4) впроваджено нову єдину дозвільну систему, що замінить існуючі різноманітні процедури, встановить спрощені правила для всіх випадків отримання права для виходу на ринок та допоможе цифровізувати оформлення підприємницької діяльності;

5) скасовано зайву звітність: підприємці не подають декілька разів одну інформацію в різні органи влади; кабінет платника податків інтегровано у зручний Єдиний державний веб-портал електронних послуг

3.2.3. Проблема. Неefективне державне регулювання, що заважає добросовісному бізнесу розвиватися та обумовлює корупційні практики, пов'язані з таким регулюванням.

Очікувані стратегічні результати:

1) запроваджено механізм зворотного зв'язку з використанням цифрових груп підприємців-респондентів, які здійснюють ту чи іншу господарську діяльність;

2) запроваджено механізми, які забезпечують прозорість на будівельному ринку, через:

- забезпечення захисту прав інвесторів у майбутню нерухомість шляхом впровадження системи реєстрації прав на майбутню нерухомість;

- вирішення проблеми масового фальсифікату будівельних матеріалів шляхом впровадження ефективного ринкового нагляду і контролю, що відповідатиме вимогам регулювання ЄС;

3) забезпечено легкий та швидкий доступ до електро- та газових мереж;

4) впроваджено ефективний та прозорий ринок деревини та облік деревини;

5) впроваджено реформу сектору телекомунікацій шляхом реформування регулятора та законодавства у сфері телекомунікацій на основі регулювання ЄС;

6) легалізовано поточні практики роботи підприємств з спеціалістами у секторі інформаційних технологій;

7) у процедурах прийняття рішень у сфері формування державної політики у виконавчій та законодавчій гілках влади впроваджено структурований ефективний процес аналізу політики, а також продовжено системний аналіз регулювання ринків та впровадження його рекомендацій;

8) забезпечено існування політично незалежної, професійної та мотивованої державної служби в органах виконавчої влади.

3.3. Запобігання корупції у сфері забезпечення економічної конкуренції

3.3.1. Проблема. Недостатній обсяг інформації щодо діяльності Антимонопольного комітету України, наділення його низкою дискреційних повноважень, реалізація яких здійснюється у непрозорий спосіб, що ускладнює громадський контроль за його діяльністю та обумовлює високий рівень корупційних ризиків. Відсутня дієва програма пом'якшення відповідальності за картелі.

Очікувані стратегічні результати:

1) Антимонопольний комітет України здійснює свою діяльність на засадах прозорості, передбачуваності та правової визначеності, рівень корупційних ризиків у його діяльності суттєво знизився завдяки безперешкодному, але регульованому доступу громадськості різних груп до обговорення та прийняття рішень, проектів нормативно-правових актів та інформування про плани діяльності з деталізацією проблематики, шляхів її вирішення та результатів;

2) на законодавчому рівні закріплено обов'язок Антимонопольного комітету України оприлюднювати на офіційній вебсторінці:

- рекомендації та пропозиції, що надаються органам державної влади, органам місцевого самоврядування, установам, організаціям, суб'єктам господарювання, об'єднанням;

- вичерпний перелік справ, які перебувають на розгляді Антимонопольного комітету України, із зазначенням за кожною справою в динаміці інформації про державного уповноваженого, відповідального за її розгляд, суті справи, стадій та строків її розгляду, в тому числі підстав для продовження.

3) усунуто надмірний рівень дискреції у реалізації Антимонопольним комітетом України своїх повноважень, зокрема, щодо:

- визначення строку, протягом якого здійснюється розслідування справ про порушення законодавства про захист економічної конкуренції, строку, на який може бути продовжено розслідування таких справ, а також строку проведення перевірки інформації про незаконну державну допомогу;

- порядку взаємодії зі сторонами справ про порушення законодавства про захист економічної конкуренції, а також фіксації фактів такої взаємодії;

- порядку визначення та заміни державних уповноважених, відповідальних за розгляд справ про порушення законодавства про захист економічної конкуренції;

- визначення розміру та порядку розрахунку штрафу, який накладається за порушення законодавства про захист економічної конкуренції;

4) для стимулювання розкриття картельних змов визначено порядок звільнення або пом'якшення відповідальності учасників картелю, що повідомили Антимонопольний комітет України про нього та надали докази, який включатиме практику країн Європейського союзу.

3.3.2. Проблема. Частина надавачів державної допомоги суб'єктам господарювання не подає до Антимонопольного комітету України повідомлень про нову державну допомогу, що спричиняє негативний вплив на конкуренцію та може бути наслідком реалізації попередніх корупційних домовленостей.

Очікуваний стратегічний результат: законодавством встановлено юридичну відповідальність керівників надавачів державної допомоги за недотримання вимог Закону України «Про державну допомогу суб'єктам господарювання» щодо обов'язку подання до Антимонопольного комітету України повідомлень про нову державну допомогу.

3.3.3. Проблема. Неefективний механізм здійснення попереднього контролю та оцінки впливу на конкуренцію актів та рішень щодо створення та функціонування суб'єктів господарювання державного та комунального

секторів економіки, пов'язаний з непогодженням проектів рішень з Антимонопольним комітетом України, що обумовлює негативний вплив на конкуренцію та підвищує рівень корумпованості цих секторів економіки.

Очікуваний стратегічний результат: на законодавчому рівні закріплено, що: 1) нормативно-правові акти та інші рішення щодо створення таких суб'єктів господарювання, які прийняті без попереднього отримання погодження органів Антимонопольного комітету України, є нікчемними; 2) відсутність документа, що підтверджує погодження органом Антимонопольного комітету України проекту рішення щодо створення суб'єкта господарювання, є підставою для відмови у здійсненні державної реєстрації юридичної особи.

3.4. Запобігання корупції у державному секторі економіки

3.4.1. Проблема. Існуюча модель управління та зовнішнього контролю у суб'єктах господарювання державного сектору економіки не є ефективною у запобіганні корупції, наслідком чого є збитки державі та незаконне збагачення посадовців підприємств.

Очікувані стратегічні результати:

1) усунуто внутрішні конфлікти в органах державної влади при одночасному виконанні функцій власника, регулятора та органу, що формує політику щодо суб'єктів господарювання державного сектору економіки;

2) забезпечено періодичний перегляд критеріїв для обов'язкового проведення незалежного аудиту та обов'язкового утворення наглядової ради у суб'єктах господарювання державного сектору економіки, у тому числі із врахуванням рівня корупційних ризиків та рівня враженості корупцією сектору економіки;

3) у суб'єктах господарювання, для яких створення наглядових рад є обов'язковим, таким радам передано повноваження на конкурсних і прозорих засадах обирати та призначати менеджмент суб'єктів господарювання, а також повноваження щодо контролю за вжиттям внутрішніх антикорупційних заходів;

4) у суб'єктах господарювання державного сектору економіки, які мають особливо важливе (стратегічне) значення для економіки України та найвищий рівень корупційних ризиків, а також у найбільш важливих суб'єктах господарювання оборонно-промислового комплексу запроваджено стандарти корпоративного управління, в тому числі встановлено право дострокового розірвання контракту із менеджментом підприємства у разі порушення норм антикорупційного законодавства та правил етичної поведінки;

5) у суб'єктах господарювання державного сектору економіки запроваджено систему внутрішнього контролю та управління ризиками;

б) перед наданням державної допомоги суб'єктам державного сектору економіки обов'язково проводиться аналіз корупційних ризиків у діяльності таких суб'єктів.

3.4.2. Проблема. Недостатня прозорість процедур приватизації та невиконання покупцями умов продажу об'єкта приватизації.

Очікувані стратегічні результати:

1) проведено оцінку ризиків процедур приватизації державного і комунального майна на предмет чинників, що негативно впливають на кількість учасників та конкуренцію (зокрема, через дискваліфікацію та використання інсайдерської інформації); висновки такої оцінки враховано в практичній діяльності органів приватизації;

2) запроваджено інструменти зменшення необґрунтованого впливу організаторів приватизаційних аукціонів на допуск потенційних учасників;

3) проведено оцінку найбільш поширених проблем у виконанні покупцями обов'язків умов продажу та/або експлуатації об'єкта приватизації; висновки такої оцінки враховано в практичній діяльності органів приватизації;

4) мала приватизація або надання в оренду державного, комунального майна здійснюється шляхом проведення онлайн-аукціонів із застосуванням електронної системи «Prozorro.Sale» з дотриманням принципів добросовісної конкуренції.

3.4.3. Проблема. Недостатній обсяг публічно доступної інформації про суб'єктів господарювання, в яких держава або територіальна громада має частку власності, істотно знижує прозорість їх діяльності, ускладнює громадський контроль та сприяє корупції.

Очікувані стратегічні результати: створено та наповнено інформацією єдиний публічний портал, який міститиме перелік усіх суб'єктів господарювання, в яких держава або територіальна громада має частку власності, з обов'язковим оприлюдненням інформації про діяльність таких юридичних осіб відповідно до міжнародних стандартів, в тому числі інформацію про отриману державну допомогу; запроваджено автоматизований обмін даними цього порталу з Єдиним державним реєстром державної власності.

3.5. Запобігання корупції у митних і податкових органах та під час публічних закупівель

3.5.1. Проблема. Недостатня прозорість та ефективність роботи митних органів, надмірний обсяг дискреційних повноважень у працівників митниці при ухваленні рішень під час виконання повноважень.

Очікувані стратегічні результати:

1) мінімізовано вплив суб'єктивних чинників під час виконання стандартних митних операцій, автоматизація операцій забезпечена матеріальним та програмним технічним оснащенням митниці, впроваджено автоматичні модулі для виконання митних формальностей.

2) запроваджена ефективна модель регулярної перевірки доброчесності працівників митниці, а також обґрунтована показниками роботи система грошової мотивації працівників митниці.

3) при розробці і вжитті заходів із запобігання корупції у митних органах встановлено ефективну співпрацю із громадськістю, бізнес-асоціаціями тощо; запроваджено регулярний моніторинг роботи митних органів шляхом проведення періодичних опитувань підприємців.

3.5.2. Проблема. Непрозорість підходів у класифікації товарів, визначенні митної вартості товарів, а також у призначенні перевірок.

Очікувані стратегічні результати:

1) на офіційному вебсайті митного органу створена та функціонує відкрита, знеособлена онлайн база даних всіх попередніх рішень митних органів про класифікацію товарів та визначення митної вартості;

2) з країнами Європейського Союзу запроваджено режим спільного транзиту;

3) запроваджено спільний митний контроль з пріоритетними країнами;

4) для визначення необхідності перевірок на всіх етапах митного контролю ефективно використовується ризик-орієнтований підхід.

5) повноцінно функціонує система автоматичного митного оформлення та обміну електронними документами.

3.5.3. Проблема. Недосконала процедура адміністративного оскарження дій посадових осіб митних органів.

Очікувані стратегічні результати:

1) запроваджено ефективний і прозорий механізм розгляду скарг на дії посадових осіб митних органів;

2) впроваджено моніторинг результатів розгляду скарг на дії посадових осіб митних органів;

3) ефективно і прозоро працює механізм притягнення до дисциплінарної відповідальності працівників митних органів (включаючи звільнення з посади), в тому числі за шкоду, заподіяну їхніми неправомірними діями суб'єктам господарювання.

3.5.4. Проблема. Втручання правоохоронних органів у роботу митних органів та зловживання при передачі орієнтувань про здійснення переоглядів товарів.

Очікувані стратегічні результати: мінімізовано підстави для втручання (поза межами кримінального провадження) працівників правоохоронних органів у роботу митних органів та для їх перебування в зонах митного контролю.

3.5.5. Проблема. Надмірний обсяг дискреційних повноважень у працівників органів податкової служби при ухваленні рішень та під час виконання повноважень

Очікувані стратегічні результати:

1) мінімізовано вплив суб'єктивних чинників під час виконання посадовими особами органів податкової служби своїх повноважень;

2) зменшено перелік підстав для проведення перевірок органів податкової служби;

3) запроваджено автоматичне адміністрування податку на додану вартість.

3.5.6. Проблема. Надмірна зосередженість роботи органів податкової служби на функції застосування санкцій призводить до корупційних ризиків.

Очікувані стратегічні результати:

1) на прозорих і конкурсних засадах утворено новий орган із досудового розслідування злочинів у фінансовій сфері, який відокремлений і незалежний від органів податкової служби, митних органів та Міністерства фінансів України. Під час конкурсного добору складу нового органу додержано принцип, щоб як мінімум 50% працівників не мали досвіду роботи на посадах у податкових та правоохоронних органах взагалі або принаймні останні п'ять років;

2) ухвалено законодавчу базу та здійснено прозору атестацію працівників органів податкової служби, за результатами якої всіх, хто не відповідає критеріям професійності, добросовісності та дотримання професійної етики, звільнено із посад.

3) запроваджена ефективна модель регулярної автоматизованої перевірки добросовісності співробітників органів податкової служби та органу із досудового розслідування у фінансовій сфері;

4) виконання плану із надходжень до бюджету не є головним критерієм для оцінки ефективності роботи органів податкової служби та їх посадових осіб;

5) пріоритетним напрямом роботи органів податкової служби є консультації та роз'яснення для платників податків.

3.5.7. Проблема. У замовника закупівель відсутній автоматизований доступ до інформації про юридичні факти, які є передбаченими законом підставами для відмови в участі у процедурі закупівлі (інформація про притягнення учасника до відповідальності за порушення законодавства про захист конкуренції, інформація про притягнення учасника до відповідальності за вчинення корупційного правопорушення або правопорушення, пов'язаного з корупцією).

Очікувані стратегічні результати:

1) створено відкритий та прозорий реєстр, який дозволяє автоматизувати перевірку наявності серед учасників процедури закупівель порушників антимонопольного законодавства, внаслідок чого замовники відмовляють таким особам в участі у процедурі закупівлі;

2) за допомогою даних з Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, є можливість автоматизувати перевірку наявності серед учасників процедури закупівель осіб, що притягалися до відповідальності за вчинення корупційного правопорушення або правопорушення, пов'язаного з корупцією, внаслідок чого замовники відмовляють таким особам в участі у процедурі закупівлі.

3.6. Запобігання корупції у оборонному секторі

3.6.1. Проблема. Непрозоре використання та розпорядження землями оборони та відповідними об'єктами нерухомості, надлишковим рухомим військовим майном, а також у споживанні пального, яке закуповується для потреб Збройних Сил України.

Очікувані стратегічні результати:

1) до системи електронного обліку внесені усі дані, отримані за результатами повної інвентаризації об'єктів державної власності, у т. ч.

земельних ділянок суб'єктів господарювання, що належать до сфери управління Міністерства оборони України;

2) забезпечено державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно, що перебуває у суб'єктів господарювання, які належать до сфери управління Міністерства оборони України;

3) створено автоматизовану систему обліку та моніторингу споживання і якості пального, яке закуповується для потреб Збройних Сил України;

4) проведено повну інвентаризацію та оцінку надлишкового рухомого військового майна, запроваджено автоматизований спосіб його обліку та прозору модель його використання і списання.

3.6.2. Проблема. Закупівля товарів, робіт і послуг оборонного призначення здійснюється в умовах надмірного режиму засекречування та має низький рівень конкурентності, що сприяє зловживанням та необґрунтованим витратам бюджетних коштів.

Очікувані стратегічні результати:

1) процедуру закупівель у сфері оборони визначено законом, вона є конкурентною і передбачає застосування з певними застереженнями електронної системи закупівель; закрита процедура закупівель застосовується як виняток;

2) секретність у сфері оборонних закупівель знижено до обґрунтованого рівня, за результатами закупівель оприлюднюється визначений законом обсяг відомостей, у тому числі у вигляді наборів даних; діє прозора система ціноутворення на продукцію оборонного призначення;

3) вжито заходів для підвищення конкуренції в оборонних закупівлях; запроваджено можливість здійснювати закупівлі не лише за критерієм найнижчої ціни, але й за вартістю всього життєвого циклу продукції;

3.6.3. Проблема. Неефективна модель контролю продукції (державний контроль продукції у процесі виробництва з наступним приймальним контролем виробленої продукції) не дозволяє вчасно та у повному обсязі запобігати постачанню бракованих зразків озброєння та військової техніки.

Очікувані стратегічні результати:

1) створена система державного гарантування якості оборонної продукції в Україні впроваджує міжнародні вимоги і стандарти оцінювання відповідності системи менеджменту якості виробників, постачальників;

2) у Міністерстві оборони України утворений і діє Уповноважений підрозділ з державного гарантування якості оборонної продукції, який проводить аудити постачальників, виробників, а також видає сертифікати відповідності.

3.6.4. Проблема. Неефективне використання бюджетних коштів та зловживання при забезпеченні житлом військовослужбовців Збройних Сил України та членів їх сімей.

Очікувані стратегічні результати:

1) функціонує повністю автоматизована система управління чергами на житло, завдяки якій забезпечення військовослужбовців жилими приміщеннями відбувається прозоро та відповідно до черговості;

2) запроваджено нові механізми задоволення житлових потреб військовослужбовців Збройних Сил України та членів їх сімей: використовуються державні іпотечні та лізингові програми; житло будується із залученням зовнішніх кредитних коштів; визначений перелік об'єктів незавершеного будівництва, які реконструйовано для житлових потреб.

3.7. Запобігання корупції у секторі охорони здоров'я

3.7.1. Проблема. Пацієнти та лікарі не отримують лікарські засоби і медичні вироби вчасно та у повному обсязі через незавершений перехід до нової системи організації та контролю медичних закупівель і не повністю врегульовані процеси визначення потреб та обліку лікарських засобів.

Очікувані стратегічні результати:

1) закупівлі лікарських засобів та медичних виробів за кошти державного та місцевих бюджетів здійснюються на професійній основі централізованими закупівельними організаціями за прозорими та детальними процедурами. У разі потреби до централізованих закупівель лікарських засобів та медичних виробів також залучаються спеціалізовані міжнародні організації;

2) українські закупівельні організації, що здійснюють закупівлю лікарських засобів та медичних виробів, мають незалежні наглядові ради, що складаються з представників центральних органів виконавчої влади, міжнародних та громадських організацій;

3) при закупівлях використовуються стандартні каталоги та вимоги до продукції, яка закуповується у сфері медицини;

4) у всіх закладах охорони здоров'я впроваджена публічна система обліку лікарських засобів та медичних виробів, на основі якої розроблені прозорі та детальні методики та системи обрахунку потреб у лікарських засобах та виробих медичного призначення за усіма напрямками закупівель; пацієнти своєчасно забезпечені необхідними якісними, безпечними та ефективними медичними товарами.

3.7.2. Проблема. Пацієнти не отримують необхідне лікування за кордоном, а також під час надання медичної допомоги із застосуванням трансплантації через корупційні практики, спричинені недостатньою урегульованістю відповідних процедур та недостатньою прозорістю обліку.

Очікувані стратегічні результати:

1) діє прозорий і автоматизований порядок обліку громадян України, які потребують направлення для лікування за кордоном;

2) забезпечено функціонування державних інформаційних систем трансплантації;

3) порядок ввезення, вивезення та перевезення анатомічних матеріалів людини в межах території України, правила компенсації витрат донорів, а також інші процедури нормативно врегульовані і не містять корупційних ризиків.

3.7.3. Проблема. Електронна система охорони здоров'я містить неповні та неузгоджені дані, що створює можливості для зловживань під час реалізації окремих функцій та надання найбільш поширених медичних послуг (надання

виплат за наслідками непрацездатності, проведення професійних та профілактичних медичних оглядів, встановлення групи інвалідності).

Очікувані стратегічні результати:

1) електронна система охорони здоров'я містить результати професійних медичних та обов'язкових профілактичних оглядів;

2) в електронну систему охорони здоров'я впроваджено інструменти оцінки стану функціональності особи на основі Міжнародної класифікації функціонування, обмежень життєдіяльності та здоров'я;

3) функції з надання відповідного медичного висновку визначення групи інвалідності та функції соціальної допомоги на основі такого висновку розмежовані між державними органами з метою зниження корупційних ризиків.

3.7.4. Проблема. Недостатньо прозорі процедури добору кадрів на керівні посади у закладах охорони здоров'я знижують конкуренцію та створюють можливості для проявів корупції при призначенні на такі посади.

Очікувані стратегічні результати:

1) функціонує єдиний вебпортал вакантних керівних посад у державних та комунальних закладах охорони здоров'я;

2) добір на такі посади здійснюють конкурсні комісії із обов'язковим представництвом громадськості у їх складі.

3.8. Забезпечення доброчесності політичних партій

3.8.1. Проблема. Обтяжливий та непрозорий механізм утворення, припинення та діяльності політичних партій

Очікувані стратегічні результати:

1) політична система очищена від політичних партій, які фактично не беруть участь у загальнодержавних виборах протягом 10 років, не забезпечили виконання вимог закону щодо утворення та реєстрації своїх територіальних організацій;

2) приведені у відповідність до вимог законодавства статuti політичних партій, усунуено формальний підхід до реєстрації установчих документів партій та змін до них;

3) на законодавчому рівні забезпечено умови для утворення нових політичних партій, зокрема шляхом спрощення відповідних процедур. Зазначене призвело до зменшення випадків використання політичних партій як бізнес-проектів та укладення угод з їх «купівлі-продажу»;

4) на законодавчому рівні спрощено процедуру припинення політичної партії та її структурних утворень за власним бажанням;

5) на законодавчому рівні запроваджені обмеження на участь у виборчому процесі політичних партій, які систематично порушують вимоги законодавства про політичні партії;

б) створені додаткові стимули для забезпечення гендерного балансу представників політичної партії;

7) забезпечено прозорість діяльності політичних партій шляхом створення відкритих реєстрів членів партії, архівів та фіксації всіх юридично значимих документів і заходів;

3.8.2. Проблема. Вплив на політичну партію через фінанси, з метою задоволення приватних інтересів

Очікувані стратегічні результати:

1) до переліку обмежень у здійсненні внесків на підтримку політичних партій внесено заборону на здійснення таких внесків юридичними особами;

2) встановлено, що граничний розмір внеску від фізичної особи безпосередньо залежить від розміру її сукупного доходу за останні три роки;

3) запроваджений новий механізм розподілу коштів державного фінансування, з метою фінансової підтримки партій, які отримали менше голосів на виборах народних депутатів України;

4) встановлено перелік заборон щодо витрачання політичними партіями коштів державного фінансування, а також визначено пріоритетні напрями використання цих коштів з метою дотримання політичними партіями обмежень, встановлених для учасників бюджетного процесу;

5) дозволено політичним партіям витратити кошти державного фінансування на діяльність, пов'язану з їхньою участю у виборах, з одночасним скасуванням права таких політичних партій на відшкодування витрат на здійснення передвиборної агітації на виборах народних депутатів України;

3.8.3. Проблема. Система контролю за діяльністю політичних партій потребує удосконалення шляхом запровадження нових методів і підходів:

1) функціонує електронна система подання та оприлюднення звітності політичних партій;

2) запроваджено автоматичний режим проведення перевірок звітів політичних партій шляхом інтеграції з іншими інформаційно-телекомунікаційними і довідковими системами, реєстрами, базами даних;

3) запроваджено ризик-орієнтовний підхід до здійснення контролю за діяльністю політичних партій, зокрема шляхом оперативного моніторингу ризиків;

4) прийняті нові порядки подання та проведення перевірки звітності політичних партій, а також форми звіту та висновку за результатами такої перевірки, який забезпечує її прозорість.

3.9. Запобігання корупції у приватному секторі

3.9.1. Проблема. Високий рівень толерування корупції у приватному секторі економіки.

Очікувані стратегічні результати:

1) прийнято закон про установу бізнес-омбудсмена, спрямований на посилення ролі цієї інституції в питаннях забезпечення законних інтересів бізнесу у органах державної влади, в тому числі шляхом розширення її повноважень;

2) внесено зміни до законодавства, які запроваджують стимулювання приватного сектора для підвищення добропорядності ведення бізнесу;

3) налагоджено постійну та ефективну співпрацю бізнес-середовища між органами державної влади, Радою бізнес-омбудсмена та Всеукраїнською

Мережею Добросесності та Комплаєнсу з питань забезпечення законних інтересів бізнесу у органах державної влади, просування ідеї етичного та відповідального ведення бізнесу;

4) надано методичну допомогу суб'єктам господарювання приватного права щодо виявлення у своїй діяльності корупційних ризиків, а також розробки та реалізації антикорупційних програм;

5) забезпечено сприяння юридичним особам приватного права у розробці та вдосконаленні кодексів поведінки, що охоплюють питання провідних практик у сфері добросесного корпоративного управління, за участі бізнес-середовища;

6) розроблено за участю бізнес-омбудсмена, представників бізнесу, об'єднань підприємців та професійних спілок концепцію імплементації антикорупційних стандартів у приватному секторі та забезпечено сприяння розвитку саморегулювання у приватному секторі;

7) запроваджено ефективні механізми верифікації інформації про кінцевих бенефіціарних власників юридичних осіб приватного права, що міститься у Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань;

8) прийнято Закон України «Про публічні консультації», який визначає порядок проведення консультацій з громадянами та суб'єктами господарювання усіма органами влади щодо проектів нормативно-правових актів, які вони розробляють, і документів політики;

10) прийнято Закону України «Про адміністративну процедуру», який, зокрема, визначає право особи бути вислуханою перед загрозою прийняття несприятливого адміністративного акта; забезпечує прийняття збалансованих рішень, які законно врівноважуватимуть публічні та приватні інтереси; визначає особливості адміністративного провадження у справах з великою кількістю осіб; закріплює обов'язок адміністративних органів мотивувати свої рішення та зазначати порядок їх оскарження;

11) прийнято Закон України «Про адміністративний збір», який, зокрема, визначає поняття, види та функції адміністративного збору, принципи встановлення, сплати та використання адміністративного збору.

IV. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НЕВІДВОРОТНОСТІ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

4.1. Дисциплінарна відповідальність

4.1.1. Проблема. Порухення вимог антикорупційного законодавства на практиці не завжди розглядається як дисциплінарне правопорушення, що обумовлено суперечністю окремих положень законодавства та низькою правосвідомістю осіб, на яких законодавством покладено обов'язок реалізації такої відповідальності. Значна частина службовців уникають дисциплінарних стягнень через недосконалу законодавчо визначену процедуру і непоодинокі випадки потурання з боку керівництва.

Очікувані стратегічні результати:

1) удосконалено положення законодавства, якими визначено підстави та процедуру притягнення осіб до дисциплінарної відповідальності за порушення вимог антикорупційного законодавства із запровадженням базових правил про те, що:

- порушення будь-яких вимог антикорупційного законодавства є порушенням правил етичної поведінки та підставою для притягнення таких осіб до дисциплінарної відповідальності

- набрання законної сили рішенням суду про притягнення публічного службовця до адміністративної відповідальності за вчинення правопорушення, пов'язаного з корупцією, чи про закриття відповідної адміністративної справи з nereабілітуючих обставин є окремою підставою для притягнення такої особи до дисциплінарної відповідальності

- набрання законної сили вироком суду про притягнення публічного службовця до кримінальної відповідальності за вчинення корупційного або пов'язаного з корупцією злочину, а також закриття відповідного кримінального провадження з nereабілітуючих обставин є безумовною підставою для звільнення особи з посади;

2) встановлено юридичну відповідальність безпосередніх керівників та суб'єктів, уповноважених на ініціювання дисциплінарних проваджень, за невиконання вимог законодавства щодо притягнення осіб до дисциплінарної відповідальності;

3) у Законі України «Про запобігання корупції» визначено такі основні засади притягнення до дисциплінарної відповідальності публічних службовців, які порушили вимоги антикорупційного законодавства:

- особа, яка порушила вимоги антикорупційного законодавства, притягається до дисциплінарної відповідальності незалежно від того, чи встановлено за це правопорушення інший вид юридичної відповідальності, чи розглядається це правопорушення в межах кримінального, адміністративного чи цивільного судочинства, стадії розгляду та наявності кінцевого рішення у таких справах:

- днем виявлення порушення вимог антикорупційного законодавства є день, коли суб'єкту, уповноваженому на ініціювання дисциплінарного провадження, стало відомо про відповідне діяння;

- строки давності накладення дисциплінарних стягнень у випадку порушення вимог антикорупційного законодавства складають не менше трьох років з дня вчинення відповідного правопорушення.

4.2. Адміністративна відповідальність

4.2.1. Проблема. Частина правил, заборон та обмежень, встановлених антикорупційним законодавством, не забезпечені заходами юридичної відповідальності. Статті 172-4 – 172-9, 212-15 – 212-21 Кодексу України про адміністративні правопорушення мають низку недоліків, які суттєво знижують їхній забезпечувальний та превентивний потенціал, а також ефективність Національного агентства, Національної поліції, прокуратури та судів.

Очікувані стратегічні результати:

1) запроваджена адміністративна відповідальність за порушення обмежень після припинення діяльності, пов'язаної з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування;

2) за результатами аналізу та узагальнення практики притягнення винних до відповідальності за вчинення адміністративних правопорушень, пов'язаних з корупцією, здійснено системне удосконалення відповідних заборон;

3) стягнення за вчинення адміністративних правопорушень, пов'язаних з корупцією, на практиці мають значний забезпечувальний і превентивний ефект, при цьому є пропорційними; обов'язкове звільнення за вчинення адміністративного правопорушення, пов'язаного з корупцією, застосовується лише у разі накладення судом стягнення у вигляді позбавлення права обіймати певні посади або займатись певною діяльністю;

4) запроваджено систему електронного провадження у справах про адміністративні правопорушення;

5) удосконалено підстави для притягнення до адміністративної відповідальності за порушення правил, заборон і обмежень у сфері фінансування політичних партій та подання ними фінансової звітності.

4.2.2. Проблема. Більшість осіб, винних у вчиненні правопорушень, пов'язаних з корупцією, а також правопорушень у сфері фінансування політичних партій та подання ними фінансової звітності, уникає адміністративної відповідальності та/або стягнення, використовуючи системні недоліки існуючої процедури притягнення осіб до адміністративної відповідальності та недосконалість судової системи.

Очікувані стратегічні результати:

1) процедуру притягнення осіб до адміністративної відповідальності за пов'язані з корупцією правопорушення удосконалено, зокрема, завдяки:

- спрощенню порядку вручення протоколів про такі правопорушення;
- забороні повернення протоколів для належного оформлення;
- забезпеченню розгляду цієї категорії справ щодо національних публічних діячів Вищим антикорупційним судом;

- наданню Національному агентству статусу учасника процесу у справах за складеними ним протоколами та права апеляційного оскарження;

- встановленню заборони на звільнення від адміністративної відповідальності за такі правопорушення у зв'язку з малозначністю;
- перегляду підходу щодо визначення строків накладення стягнень за такі правопорушення.

4.3. Кримінальна відповідальність

4.3.1. Проблема. Окремі положення кримінального законодавства, які стосуються кримінальної відповідальності за корупційні злочини, не узгоджені між собою, суперечать міжнародним стандартам у цій сфері, а також не узгоджуються з положеннями кримінального процесуального законодавства та Закону України «Про запобігання корупції». Як наслідок, у значній частині випадків особи, що вчинили корупційні злочини, звільняються від кримінальної відповідальності та/або покарання.

Очікувані стратегічні результати:

1) усунуто розбіжності між положеннями Кримінального кодексу України та Закону України «Про запобігання корупції» щодо визначення корупційних кримінальних правопорушень; визначено вичерпний перелік пов'язаних з корупцією кримінальних правопорушень;

2) санкції за вчинення корупційних та пов'язаних з корупцією правопорушень є пропорційними і такими, що мають значний забезпечувальний і превентивний ефект; жоден із корупційних злочинів не належить до злочинів невеликої тяжкості;

3) внесено зміни до кримінального законодавства, згідно з якими особи, які припинили діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування, протягом певного часу після припинення такої діяльності можуть нести кримінальну відповідальність за незаконне збагачення;

4) здійснене узагальнення застосування кримінального законодавства щодо протидії корупційним і пов'язаним з корупцією злочинів; слідча та судова практика притягнення до кримінальної відповідальності осіб, винних у вчиненні корупційних та пов'язаних з корупцією злочинів, є сталою та передбачуваною.

4.3.2. Проблема. Низька оперативність та якість здійснення досудового розслідування корупційних злочинів (значна частка таких проваджень тривають роками) обумовлена надмірною складністю процедур здійснення окремих слідчих заходів та заходів забезпечення кримінального провадження.

Очікувані стратегічні результати:

1) розглянуто доцільність спрощення процедур здійснення окремих слідчих заходів та заходів забезпечення кримінального провадження;

2) законодавство передбачає можливість під час розгляду кримінального провадження судом використовувати більший обсяг доказів, здобутих під час досудового розслідування; запроваджено систему електронного кримінального провадження;

3) дисциплінарна відповідальність є ефективним засобом забезпечення дотримання вимог кримінального процесуального законодавства та розумних строків розслідування та судового розгляду корупційних і пов'язаних з корупцією кримінальних правопорушень;

4) гарантії інституційної та операційної незалежності Національного антикорупційного бюро України та Спеціалізованої антикорупційної прокуратури належно визначені та втілені на практиці, зокрема, завдяки:

- перетворенню Спеціалізованої антикорупційної прокуратури на окремий орган прокуратури як окремої юридичної особи, на правах обласної прокуратури;

- посиленню статусу та розширенню повноважень керівника Спеціалізованої антикорупційної прокуратури та його заступників;

- проведенню зовнішньої незалежної оцінки ефективності діяльності Національного антикорупційного бюро України та Спеціалізованої антикорупційної прокуратури міжнародними експертами;

5) Національне антикорупційне бюро України та Спеціалізована антикорупційна прокуратура ефективно виконують покладені на них завдання, серед іншого, завдяки:

- віднесенню до підслідності Національного антикорупційного бюро України злочину, передбаченого статтею 159-1 Кримінального кодексу України;

- уточненню положень законодавства щодо укладення угод про визнання винуватості у кримінальних провадженнях, підслідних Національному антикорупційному бюро України;

- забезпеченню дотримання на практиці правил підслідності кримінальних проваджень із притягненням до дисциплінарної відповідальності прокурорів, які допустили їх порушення;

- подальшій оптимізації внутрішніх процесів, повноцінному запровадженню системи електронного кримінального провадження;

б) налагоджено ефективну взаємодію між Національним антикорупційним бюро України, Спеціалізованою антикорупційною прокуратурою та іншими державними органами (насамперед, органами досудового розслідування, органами прокуратури, Національним агентством, Національним агентством України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів, Державною службою фінансового моніторингу).

4.3.3. Проблема. Низька результативність процесів розшуку та повернення активів, отриманих від вчинення корупційних та пов'язаних з корупцією злочинів, а також запобігання та протидії легалізації коштів, отриманих злочинним шляхом.

Очікувані стратегічні результати:

1) управління активами, на які накладено арешт у кримінальних провадженнях, розшук незаконно здобутих активів за межами України та їх повернення здійснюється ефективно, серед іншого, завдяки посиленню незалежності та інституційної спроможності Національного агентства України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів, підвищенню прозорості її діяльності; удосконаленню законодавства щодо передачі йому активів в управління; забезпеченню ефективного функціонування механізмів міжнародного співробітництва;

2) випадки можливої легалізації коштів та активів, отриманих корупційним шляхом, виявляються та належно фіксуються завдяки ефективній діяльності

Державної служби фінансового моніторингу та нормативному врегулюванню її співпраці з іншими державними органами;

3) виявлення та відстеження коштів, здобутих корупційним шляхом, спрощено завдяки створенню єдиного реєстру банківських рахунків фізичних та юридичних осіб, який містить інформацію про бенефіціарних власників рахунків та безпосередній доступ до якого буде надано принаймні НАБУ, САП, АРМА, Національному агентству, Державній службі фінансового моніторингу;

4) заходи із запобігання легалізації коштів, отриманих корупційним шляхом, визначаються з урахуванням результатів оцінки ризиків, належно реалізуються на практиці; рекомендації FATF послідовно втілюються на практиці.

4.3.4. Проблема. Загальна динаміка розгляду судами справ про корупційні та пов'язані з корупцією злочини є низькою (судовий розгляд таких справ триває роками). Станом на 31 грудня 2019 року у судах вже перебувало близько 9 тисяч проваджень цієї категорії, що майже втричі перевищує річний показник надходження таких справ, і більш ніж втричі – середній показник річного розгляду. Відсутність усталеної практики розгляду кримінальних проваджень щодо корупційних і пов'язаних з корупцією злочинів. Зловживання учасниками судового процесу своїми процесуальними правами та можливостями з метою подальшого звільнення винних осіб від кримінальної відповідальності чи покарання або призначення судом необґрунтовано м'якого покарання.

Очікувані стратегічні результати:

1) судовий розгляд кримінальних проваджень щодо корупційних та пов'язаних з корупцією кримінальних правопорушень здійснюється з дотриманням принципу безперервності;

2) уточнено предметну підсудність Вищого антикорупційного суду через збільшення порогу розміру предмета злочину або завданої ним шкоди;

3) створено Антикорупційну палату у Верховному Суді як касаційну інстанцію з добором суддів до неї за процедурою, аналогічною процедурі добору суддів Вищого антикорупційного суду.

V. МЕХАНІЗМ РЕАЛІЗАЦІЇ ТА ОЦІНКА РЕЗУЛЬТАТІВ ВИКОНАННЯ ЗАХОДІВ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ

5.1. Механізм реалізації Антикорупційної стратегії

Антикорупційна стратегія реалізується шляхом виконання відповідної державної антикорупційної програми, яка розробляється Національним агентством з урахуванням особливостей, встановлених Законом України «Про запобігання корупції», та затверджується Кабінетом Міністрів України на термін дії цієї Антикорупційної стратегії.

Щодо кожного з очікуваних стратегічних результатів, передбачених цією Антикорупційною стратегією, у державній антикорупційній програмі визначаються заходи (їх складові), необхідні для її виконання.

Заходи (їх складові) з досягнення очікуваних стратегічних результатів цієї Антикорупційної стратегії, визначені у державній антикорупційній програмі, є обов'язковими для виконання відповідальними виконавцями.

Внесення змін до Антикорупційної стратегії без проведення їх громадського обговорення та врахування позиції Національного агентства не допускається.

5.2. Моніторинг реалізації Антикорупційної стратегії

Моніторинг реалізації Антикорупційної стратегії забезпечується Національним агентством насамперед шляхом здійснення моніторингу та оцінки ефективності виконання відповідальними виконавцями державної антикорупційної програми у визначеному ним порядку.

Відповідальні виконавці заходів державної антикорупційної програми здійснюють співробітництво у межах своїх повноважень з метою досягнення очікуваних стратегічних результатів Антикорупційної стратегії.

5.3. Фінансування реалізації Антикорупційної стратегії

Джерелами фінансування реалізації Антикорупційної стратегії є кошти державного бюджету, кошти місцевих бюджетів, призначені для виконання державної антикорупційної програми а також кошти міжнародної технічної допомоги.

5.4. Звіт про стан реалізації Антикорупційної стратегії

Звіт про стан реалізації Антикорупційної стратегії відображається у національній доповіді щодо ефективності антикорупційної політики, яку готує Національне агентство у порядку, визначеному Законом України «Про запобігання корупції».



Національне агентство з питань запобігання корупції
бульвар Дружби Народів, 28, м. Київ, 01103
www.nazk.gov.ua
info@nazk.gov.ua